

מציאות קטן

רלו. י"ל בהא דריש פרק אין עומדין (ברכות ל, ב), דאביי הוה קאי קמיה דרבה. חזייה דקא בדח טובא. אמר ליה, 'בכל עצב יהיה מותר' (משלי יד, כג). אמר ליה, תפילין קא מנחנא. מאי טעמא דוקא בתפילין הותרה השמחה הגמורה, אי משום עבודת השי"ת בשמחה, הוא הדין שאר כל המצוות, והלשון משמע שדייק דוקא משום תפילין.

וי"ל שהשמחה גורמת התפשטות הכחות הנפשיות, הפועלות שמעוררו לידי פעולה ותנועה על ידי שהכוחות הנפשיות מתגברות על החומר. והעצב סגולתו לקמץ כוחות הנפשיות שלא יתפשטו בכל הגוף, וממילא קשים לפעול. וכן בלשון חז"ל (עירובין ג, ב) אמות מרווחות המתפשטות יותר נקראו שוחקות, ואותן שאינם מתפשטות כל כך נקראו עצבות.

והנה הגוף מוצאו ד' מרירות (ע' זוהר פנחס רלד, ב. שערי קדושה חלק א שער ב) ואחוז בכוחות רעות מסט"א, ויש לחוש שעל ידי שהנפש תתפשט הרבה בו ותעירונו לפעולה, יפעול על ידי התפעלותו מעצמו כפי טבעו, ויצא ממסורת הנהגת הקדושה ח"ו. אמנם על פי מה שכתבתי במקום אחר (ע' להלן סי' תא, תד) בענין סגולת התפילין לעשות טבע האדם מקודש, שיהיה פנימיות רצון גופו גם כן לדבקה בד' אלקים חיים ית', אם כן אין חשש שמחה והתפשטות הכח בו בהנחת תפילין, כי בכל מקום שתבוא ההתעוררות, שם תמצא כלי מוכשר ברצון קדוש לעשות הטוב והישר בעיני השי"ת.